

(Ὁ Μεγαλόσταυρος Τσιγγρός τὸν Φασουλῆν σιμόνει, κομπάζων δὲ καὶ γαυριῶν ὁ Φασουλῆς τὸν πέρνει καὶ εἰς τὸ πλούσιον μπουφῆ σιγὰ σιγὰ τὸν φέρνει.)

Ο Φ.— Ἐλάστενε, σιὸρ Τσιγγρέ, νὰ δῆτε τὰ καλὰ μου ...
σιὸρ μὰ παρὸν ἐξώδεψα τὰ μαλλοκέφαλά μου.

Γιὰ πιῆτε τοῦτο τὸ κρασί νὰ δῆτε τί ἀξίζει! ..
ὡς χίλια φράγκα καθεμιὰ μποτίλια μου κοστίζει.

Ο ΤΣ.— Τὸ παρκάνετεν θαρρῶ...

Ο Φ.— Σὰς λέγω τὴν ἀλήθεια.

Ο ΤΣ.— Σ' ἐμένα λές, διαδόντρου γυιέ, αὐτὰ τὰ κολοκύθια ;

Ο Φ.— Ἐχω κρασιά, σιὸρ Τσιγγρέ, χιλίων δέκα χρόνων.

Ο ΤΣ.— Ἐχω κι' ἐγὼ δεκαοκτὼ κι' ἐπέκεινα αἰώνων.

Ο Φ.— Ἐχω κι' ἐγὼ εἰκοσιδρό...

Ο ΤΣ.— Ἐχω καὶ κἄτι ἄλλα,
ποῦ τᾶπιναν εἰς τὸν καιρὸ θαρρῶ τοῦ Μιθουσαλά.

Ο Φ.— Ἄ βδτρ σαντέ, σιὸρ Τσιγγρέ...

Ο ΤΣ.— Εὐχαριστῶ, τσιφούτη...

Ο Φ.— Ἄμμ' τί θαρρεῖτε ; . . μόνο σεις πῶς ἔχετεν τὰ πλούτη;
Καὶ τώρα, σὰς παρακαλῶ, ἄς πᾶμε παρῆξω
κι' εἴθε τὸν Μεγαλόστχυρον ὀργήγορα νὰ βρέξω.

(Ἐνῶ οἱ δὴ φιλονεικοῦν περὶ τοῦ τί στοιχίζει
τὸ ἓνα κι' ἄλλο των κρασί, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει,
ἀλλὰ οἱ βασιλόπαιδες τὸ στρίβουν ἀπ' τὴ σάλα
κι' ἀκολουθεῖ ὁ Φασουλῆς ὡς κάτω εἰς τὴν σκάλα.
Τὸ κοτιλλιὸν, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει ὁσονούπω

καὶ δένονται καθίσματα ἐν ταραχῇ καὶ γδούπῃ,
κι' ἀφρίζει κάθε πετεινὸς καὶ καθεμία κλώσσα
κι' ὡς σύμβολα μοιράζονται καὶ κέραια καμπόσα,
κι' ἐνῶ στιγμὰς οἱ χορευταὶ διέρχονται ὀδύϊας
ἐξαίφνης διὰ τὸν Ζερὺ τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ τσακόνονται ἢ κόραις,
φωνάζει δὲ ὁ Δαμαλᾶς «ὦ τέμπορα ! ὦ μόρες!»
Καὶ ἄλλος νέος γίνεται καυγᾶς περὶ ἐρώτων
καὶ ὄλοι τρέχουν πρὸς αὐτὸν μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων,
κι' ὁ πακπαγάλος τοῦ Ζερὺ τὴ μύτη κουτσουλαῖ
κι' αὐτὸς τὸν βλέπει ἐκθαμβὸς καὶ μόνος του γελαῖ.)

(Ἐνῶ δὲ τόση σύγχυσις καθ' ὅλα ἐπεκράτει
κι' ἔξω φρενῶν ὁ Δαμαλᾶς ἐφαίνετο πῶς ἦτον.
Ἄλλη σκηνὴ τρομακτικὴ τὸν οἶκον συνταράττει..
τὰ Φασουλάκια πιάνονται κι' ἐκεῖνα μετὰ τῶν.
Κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς χωρὶς καιρὸν νὰ χάνη
ἓνα κλυστήρι ὁ καθεὶς γεμίζει μὲ μελάνι,
καὶ μὲς 'στὴ σάλα τοῦ χοροῦ μὲ τὸ κλυστήρι τρέχουν
κι' ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ἀδιακρίτως βρέχουν
καὶ τότε πιά συγχύζονται μικρῶν μεγάλων γλώσσαί,
γκρεμίζονται, τσακίζονται, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
μαλλιά κουδάρια γίνονται ἰθαγενεῖς καὶ ξένοι,
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα καταμουτζουρωμένοι,
ὁ δὲ δεσπότης Φασουλῆς μετὰ ὀξέος τόνου
εἰς τοὺς προσκεκλημένους του φωνάζει « καὶ τοῦ
[χρόνου.] »

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἄφου πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ 'στὸν Ρωμῆ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
γιὰ τούτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κι' ἄς μὴ φορτόνωνται συχνὰ 'στὴ ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυλα κι' ἐγὼ κατὰ διαδόλου.

Σειρὰς Ρωμῆ ζητεῖτε μιὰς πενταετίας ; ..
'στὸ βιβλιοπωλεῖον πωλοῦνται τῆς Ἑστίας.
Τὴν ἱστορίαν δ' ὅλην αὐτῶν τῶν πέντε χρόνων
ἀντὶ δραχμῶν πενήντα θὰ σὰς τὴν δώσουν μόνο ν.

Γεώργιος ὁ Δαναῶς, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
καὶ φοιτητῆς ἐξάριτος ἐκ τῶν εὐμαθεστάτων,
τῆς Νομικῆς ἐγένετο διδάκτωρ ἐν ταῖς πρώτοις
ἐν μέσῳ ἀνευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων.

Ρωμῆ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἑστίας ἔρρισκεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὄλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει....
λεπτὰ πενήντα ἢ τιμὴ, καθὼς καθένας ξέρει.

Κονιὰν τοῦ Τρίπου ἔξοχον πωλεῖται 'στοῦ Πετράκη,
'στοῦ Ναύλερη καὶ 'στοῦ Πυρρή καὶ 'στοῦ Παππαγιαννάκη,
'στοῦ Ζησιμᾶ, 'στοῦ Μπάλλα, 'στοῦ Φράγκου τοῦ μπακάλη,
κι' ὅσο κι' ἂν πίνης δὲν κτυπᾶ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι.
Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκηνῶν καὶ Σικυῶνος οἶνοι,
ποῦ ἀμβροσίαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑνοδοχεῖον Εὐδη, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ζῦδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.